

ZÁKLADNÍ VOJENSKÁ SLUŽBA

1974 – 1976

Jedním ze zkušebních kamenů mé osobní víry byla dvouletá základní vojenská služba. Narukoval jsem do Kačic u Kladna k prestižnímu a velmi utajenému raketovému vojsku u protivzdušné obrany hlavního města. Jen jsem zíral, co tam jako dělám. Před tím mně prověřovali a dotazovali se na mně. V tom případě jim kupodivu nevadila červená věta v mém posudku o mém náboženském směřování.

Přece jim mé křesťanské přesvědčení nedalo pokoj. Hned druhý den po nástupu na vojnu, po přiznání se ke Kristu mi byla zabavena Bible a dostal jsem k povinnému studiu knihu – „O náboženství“ od Lenina. Tuto jsem měl dle rozkazu studovat. Byl jsem často „na koberečku“ u politického náčelníka. Tehdy jsem pochopil, proč jsem se učil krátce před odchodem na vojnu tolik biblických textů nazpaměť. Nyní se mně náramně hodily.

Jako křesťan jsem mnohokrát směl zakoušet Boží moc a ochranu v rozhovorech s mými nadřízenými a kamarády, a v různých těžkých situacích.

Podobná kabina radiolokátoru byla mým operačním pracovištěm.

**Ve strážní službě jsem se vždy modlival,
abych nemusel použít zbraň**

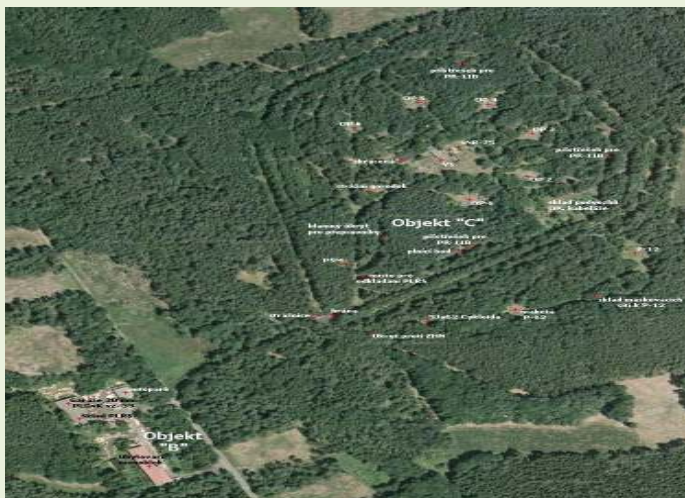
Po přestěhování na jiný útvar do Vlkavy u Mladé Boleslavi jsem velmi často doznával Boží péči a ochranu. Po celých téměř 6 prvních měsíců jsem se nemohl zúčastňovat bohoslužeb. Občas jsem navštěvoval jednu věřící rodinu. Pečovali o mě jak o vlastního syna.

Bůh někdy zázračným způsobem vyslyšával mé modlitby a nakláněl srdce mých nadřízených ke mně. Můj velitel roty, když se dozvěděl, že mám u sebe opět Bibli si mě zavolal a sdělil mi, že ví, že ji potřebuji a tedy mi nebude bránit, abych ji pro svůj užitek používal. Často jsem s ním vedl dlouhé rozhovory. Že jsem věřící, to chápal, že jsem nevstoupil ani po naléhání do svazu mládeže, to nedokázal pochopit. Choval se však ke mně jako otec a v krizových okamžicích se mně zastal. V době tvrdé totality byl citlivým člověkem i vojákem. Velmi jsem si ho za jeho upřímné postoje vážil.

Po 35 – ti letech mi Bůh připravil zvláštní setkání s tímto člověkem. Na konferenci v Kralupech nad Vltavou jsem při volném odpoledni nostalgicky zavzpomínal na dávnou dobu mé vojny. Vlkava ležela nedaleko Kralup. Dotázal jsem se paní ve vlaku, na které zastávce mám vystoupit, abych se mohl podívat na bývalý vojenský objekt. Informovala mě špatně a tak jsem vystoupil o zastávku dřív.

Šel jsem lesem, polem a v duši jsem nadával a říkal si: „Tadku, zeptej se příště ženy na něco, ta ti jistě poradí“. Když jsem dorazil na benzínovou stanici a dal jsem se z paní „benzinářskou“ do řeči, zjistil jsem, že je manželkou mého bývalého náčelníka štábu a dobře zná toho velitele roty, o kterém jsem se před chvílí zmínil. Řidiče, který tankoval benzín poprosila, zda by mně mohl ukázat jeho dům. Zavezl mě až k němu. Přišel mi naproti starší muž, kterému jsem se představil jako voják, který před třiceti pěti léty pod jeho vedením sloužil. Po krátké přestávce mi řekl: „Že jste ten voják, který měl s sebou Bibli.“ Vzpomněl si na tento detail po tolika letech. Pozval mě k sobě na občerstvení.

V tomto lesíku u vesnice Vlkava jsem prožil téměř dva roky.

V Kladně po vojenské přísaze s rodiči a sestřičkou Renatkou

Tam jsme mohli společně vyprávět o svých životech. Spolu s manželkou a jeho synem jsme zajeli na místo bývalých kasáren, z kterých zůstaly jen trosky. Tam začal vyprávět poprvé svým nejbližším o své dávné profesi. Oni mu se zájmem naslouchali. Zdálo se mi, že toto jejich naslouchání a jeho vyprávění mělo veliký význam pro jejich vzájemné vztahy. Pak mně můj bývalý velitel odvezl pozdě večer na vlak a sdílel mi některé věci ze svého života a pozdější služby u armády. Bývalý vojáček, ale nyní i pastor naslouchal svému veliteli. Měl jsem ohromnou radost z tohoto prožitého odpoledne. Ve vlaku jsem děkoval Pánu Bohu za to, že mi paní ve vlaku dala špatnou informaci. Jinak bych se s těmito lidmi jistě nesetkal. Tento den jsem si znovu uvědomil pár skutečností:

- Bůh je svrchovaný Pán. On někdy projeví svoji moc i pro nás. To, že jakoby ozubená kolečka do sebe zapadnou, není náhoda. Je to jeho vedení. Několikrát jsem prožil jeho zásah, korekci, usměrnění v různých, mnohem důležitějších zkušenostech (vojenské služba, seznámení s manželkou, studium na biblické i střední škole...).

- Bůh někdy využívá lidských omylů, slabosti, nevědomosti, dokonce hříchů, aby se oslavil a nás dovedl do cíle.

- Mám tu zkušenost, že když jsem vyznal Krista před nevěřícími lidmi, když jsem nezištně hovořil o své víře, Ježíš se mně zastal. Někdy to učinil skrze jiné lidi. Když jsem klečel první večer u postele, abych se modlil, kupodivu se mi kamarádi nesmáli, jak jsem očekával. Vyslechli si mé důvody a pak mi sdělovali některé věci ze svých životů. Přiznávali se, že také mají určité náboženské zkušenosti. Nadřizení si začali vážit mých postojů, ale to mi sdělil až mnohem později, ke konci vojny. Ve vypjatých situacích mně sami vybízeli, abych se zavřel v kabině a modlil se. Pak mi děkovali za vyslyšenou modlitbu. Sám jsem zíral, jak dobrý Bůh dokazuje svoji lásku i moc v mém životě.

Tehdy na vojně jsem se učil důvěřovat Pánu Bohu a stavět svůj život na jeho věrnosti a lásce. Pro mé přesvědčení a ne členství ve svazu mládeže mně údajně nemohli celé dva roky povýšit. Paradoxně na závěr mé služby mě můj velitel chtěl vyznamenat. Vyfotili mě před bojovou zástavou – „za vlast, za socialismus“. Bylo to tehdy téměř nejvyšší vyznamenání pro vojáka základní služby. Nikdy před tím jsem se nehlásil pro socialismus. Vlast jsem měl rád. Nevím, zda bych za ní položil život. Ale přísahal jsem, že jsem ochoten umřít za vlast. To je dosti silné dilema. Měl jsem vůbec přísahat? Můj dobrý kamarád odmítl přísahat a dostal za to několikaleté vězení. Velmi si ho vážím za jeho nekompromisní postoje. Přesto jsem rád. Že jsem mohl zachovat živou víru ve viru nesmyslnosti totalitního režimu. Nechal jsem se tedy vyfotit před bojovou zástavou. Divné, že? Mysleli si, že budu hrdý. Byl jsem rád. Ještě naposledy jsem mohl domů. Každá odměna se rovnala cestě domů. Sekat dobrotu na vojně, v některých věcech držet hubu a krok, a přitom se nestydět za Krista bylo složité v době totality, ale stálo to za to. Považoval jsem to za Boží věrnost a milost. Cítil jsem to mnohokrát, jak mně Pán nesl, jakoby na svých rukou.

Moje osobní víra byla zachována a prohloubena, trvá až dodnes. Komunistická vojenská ideologie, která nám byla vtlačována do hlavy se za 13 let zhroutila. Díky Pánu Bohu za to!

SVĚTSKÁ SLÁVA – POLNÍ TRÁVA

Vojenský objekt v současnosti

